

κόκκυξ, σὺν τῷ χρόνῳ μετέβαλλε τον προορισμόν του καὶ ἐνομιζέτο ταυτόσημος μὲ τὴν αὕξῃσιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμόν τοῦ ζωικοῦ καὶ φυτικοῦ βασιλείου. Ὁ ἄνθρωπος ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν δυνάμιν του διὰ πολλῶν μυθολογικῶν ἐξηγήσεων, διότι ὅπως ἡ φύσις ἀνακτᾷ νέας δυνάμεις κατὰ τὴν ἔλευσίν του, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἀκούων τὴν παιδρὰν αὐτοῦ φωνήν, αἰσθάνεται τὸ αἶμα ταχύτερον διαρρέον τὰς φλέβας του καὶ ἰσχυροτέρους τοὺς πάλμους τῆς καρδίας του.

Ἡ ἀρχαία θεραπευτικὴ ἐθεώρει τὴν σποδὸν τοῦ καέν-

νωμένου, καὶ παρελθὼν ἐς καταγωγὴν ὀθνεῖαν ἐντίκτει . . . . ὁρᾶται δὲ μίαν ὥραν τοῦ ἔτους τὴν ἀρίστην ὁ κόκκυξ ἦρος γὰρ ὑπαρχομένου καὶ αὐτὸς ἐμφανὴς ἐστὶν ἐς ἀνατολὰς. Σειρίου, εἴτα τῆς τῶν πολλῶν ὥσεως ἀνέχωρησεν*)". Ἴσως εἰς τὴν καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰλιανοῦ περιγραφομένην ταύτην συνήθειαν τοῦ κόκκυγος δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὴν κακὴν ὑπόληψιν, εἰς ἣν βραδύτερον ὑπέπεσε τὸ πτηνὸν τοῦτο παρὰ τῷ λαῷ. Ὁ ζωολόγος Βρέμ λέγει „ὁ γάμος τῶν πτηνῶν εἶνε ὁ πιστότατος πάντων τῶν γάμων, διότι μόνον ὁ θάνατος δύναιται νὰ διαλύσῃ αὐτόν. Μόνος ὁ κόκκυξ περιφρο-

τος κόκκυγος ὡς δραστηριον φαρμακον κατὰ τῆς ἐπιληψίας, ἀφ' οὗ ἐξ αὐτοῦ ἐπήγαγεν ἡ αὕξις, ἡ εὐκαμψία καὶ ἡ δροσερότης τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον· καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου παρ' αὐτοῦ ἐξηρτᾶτο, τοῦλάχιστον αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν διάρκειάν του, ὅπερ εἶνε ὀφθαλμοφανὲς γνώρισμα τῆς δημιουργικῆς αὐτοῦ δυνάμεως. Πανταχοῦ εἶνε διαδεδομένον τὸ ἔθιμον, καὶ ὁ ὁ πρώτην φορὰν ἀκούων τὴν κραυγὴν τοῦ κόκκυγος, ἐρωτᾷ „πόσα ἔτη ἀκόμη θὰ ζήσω;“ Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κραυγῶν μετὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην θεωρεῖται ἀντιστοιχῶν πρὸς τὰ μέλλοντα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ ἐρωτήσαντος.

„Σοφώτατος ὁ κόκκυξ καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος. Ἐαυτῷ μὲν γὰρ συνεπίσταται ἐπιδάσκειν οὐ δυνάμεν καὶ ἐκλέπειν διὰ ψυχρότητα τῆς ἐν τῷ σώματι συγκράσεως, ὡς φασιν. οὐκ οὖν ὅταν τίκῃ, οὔτε αὐτὸς νεοττιὰν ὑποπλέκει οὔτε τιθνεῖται τὰ βρέφη, φυλάττει δὲ ἅρα τοὺς τῶν νεοττιῶν δεσπότης ἀφροσύνας καὶ πλα-

νεῖται καὶ μισεῖται ὑφ' ὅλων τῶν μικρῶν πτηνῶν, διότι οὔτε ὁ ἄρρην οὔτε ὁ θῆλυς τηροῦσιν ποτε τὴν συζυγικὴν πίστιν“. Περὶ δὲ τοῦ νεογεννήτου κόκκυγος ὁ αὐτὸς ζωολόγος λέγει „δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι ὁ ἀκρόστοτος φαγᾶς καταναλίσκει ἀπίστευτον ποσὸν τροφῆς, ἀμφοτέροι δὲ οἱ γονεῖς μόλις δύνανται νὰ ικανοποιήσωσι τὴν πείνάν του, ἀλλὰ καὶ μετ' ὀλίγον κατὰ τρόπον ἀχάριστον καὶ ἀναίσχυντον ἐκτείνεται καὶ ἐξαπλόνεται ἐντὸς τῆς φωλεᾶς. Μεγαλόνει ταχύτερον τῶν γνησίων τέκνων τῆς φωλεᾶς καὶ καταλαμβάνει τὴν καλλίστην θέσιν. Δὲν εὐχαριστεῖται ὅμως καὶ μὲ τοῦτο, ἀλλὰ, διαρκῶς ὠθὼν καὶ κινούμενος τῇδε κἀκεῖσε, κατορθώνει ἐπὶ τέλους νὰ ἐγείρῃ ἐπὶ τῆς πλατείας του ῥάχως ὅλους τοὺς θετούς του ἀδελφούς, καὶ κατακρημνίζει τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ἔξω τῆς φωλεᾶς. Τότε δὲ μείνας μόνος ἐν τῇ φωλεᾷ ἀνοίγει ἔτι πλατύτερον τὸ εὐρύ καὶ κίτρινον ῥάμφος, ἀπλήστως ζητῶν περισσοτέραν τροφήν ἢ πρότερον. — Οἱ

*) Αἰλιανοῦ περὶ ζώων Γ, 30.